

Yemi

Yemi

#Like
me®

HOOFDSTUK 1

‘ALLEZALLEZALLEZ RRRRROULEZ!’ weergalmde het luid over het plein.

Het was kermis in de stad. Zoals elke zomer stonden er wel honderd kramen op een grote parking bij elkaar. Yemi slenterde samen met Yaro en Malaika, zijn kleine broer en zus, tussen de kleurrijke en luide attracties. Overal stonden mensen aan te schuiven, een mengeling van luide muziek, het geratel van de attracties en het enthousiaste gelach of gegil van mensen weerklonk over het plein. Het was een gezellige drukte.

‘ALTIJD RAAK! ALTIJD PRIJS! ALTIJD GEWONNEN!’ schalde het door de luidspreker van het schietkraam waar Yemi, Yaro en Malaika voorbijkwamen.

‘Pfff, wij hebben al gewonnen!’ zei Malaika triomfantelijk terwijl ze een grote hap nam van haar gigantische suikerspin.

‘Inderdaad,’ kigde Yaro enthousiast. Hij keek vluchtig naar de prijzen die je bij het schietkraam kon winnen. ‘En wij hebben ook een betere prijs,’ zei hij.

‘Dat is waar!’ lachte Yemi. Onder zijn arm hield hij de gigantische knuffelbeer die Yaro en Malaika daarnet hadden gewonnen bij het eendjeskraam. Yemi wist niet hoe ze het hadden gedaan, maar zijn kleine broer en zus hadden het maximum aantal punten behaald. Dus hadden ze mogen kiezen uit alle grote prijzen. Uiteraard waren ze gegaan voor de grootste en zachtste knuffel die ertussen zat. En uiteraard was Yemi het slachtoffer dat die knuffel de rest van de dag zou moeten dragen.

Yemi vond dat helemaal niet erg. Hij genoot ervan om zijn kleine broer en zus zo blij te zien. Hun oogjes schoten van links naar rechts, op zoek naar de volgende attractie die ze zouden doen.

‘Zullen we anders op die paardenmolen gaan?’ vroeg Yemi en hij wees naar een oude carrousel. Yaro en Malaika schudden beiden afkeurend het hoofd en namen nog een hap van hun suikerspin. Dat idee vonden ze duidelijk maar niets. Hoewel ze nog jong en klein waren, hadden ze liever iets spannender.

Plots weerklonk er luid gegil, gevolgd door een enorme windvlaag. De suikerspinnen van Yaro en Malaika vlogen bijna van hun stokje. Yemi keek verbaasd op en zag nog net hoe acht gillende mensen naar boven werden gekatapulteerd. Ze hingen vast aan het uiteinde van een lange, metalen staaf die de hele tijd ronddraaide. Alsof dat nog niet genoeg was, draaiden de mensen ook nog eens om hun eigen as. De attractie torende wel twintig meter boven hen uit, als het niet meer was! *The Turning Terror* stond er in grote, dreigende letters boven de kassa van het gevaarte.

‘Wow,’ bracht Yemi uit. Hij voelde zich al misselijk als hij er nog maar naar keek. Maar tegelijk was hij ook nieuwsgierig. Hoe zou dat voelen om daarin te zitten?

Ook Yaro en Malaika keken met open mond naar de indrukwekkende attractie. ‘Daar wil ik in!’ zei Yaro stoer.

‘Ik dacht het niet!’ lachte Yemi terwijl hij zijn gsm bovenhaalde. ‘Daar zijn jullie nog veel te klein voor!’ Ondertussen filmde hij met zijn gsm hoe de attractie terug opstartte en er weer acht mensen gillend de lucht in werden gekatapulteerd.

‘Dat is kei-eng!’ zei Malaika. Haar ogen volgde de attracties argwanend. ‘En gevaarlijk!’ voegde ze nog toe.

‘Inderdaad!’ beaamde Yemi. Hij vond het er ook eng uitzien. Maar toch was zijn nieuwsgierigheid geprikkeld. De waaghals in hem won het van de angsthaas en hij stuurde het filmpje dat hij net had gemaakt in de groepschat met Caro, Vince, Camille en Maria.

YEMI

Zin om eens 's avonds naar de kermis te gaan en deze attractie uit te proberen?

‘Daar wil ik wel in!’ riep Malaika plots en ze wees links naast *The Turning Terror*. Daar stond een donker gevaarte: het spookhuis. Yemi slikte. Hoewel hij van de *The Turning Terror* nog twijfelde of hij erin durfde, wist hij van het spookhuis zeker dat hij dat er geen zin in had. Ze deden je op de meest onverwachte momenten schrikken en dan nog al die enge figuren, dat was goed om nachtmerries van te krijgen.

‘Ben je zeker?’ vroeg Yemi voorzichtig aan zijn kleine zus. Hij probeerde haar van gedachten te doen veranderen. ‘Dat is wel heel eng! Met al die monsters en...’

‘Pfff,’ onderbrak Malaika haar grote broer. ‘Dat is allemaal niet echt.’
‘Inderdaad!’ voegde Yaro toe. ‘Dat is totaal niet eng!’

Malaika en Yaro keken hun grote broer smekend aan. ‘Please? Gaan we erin?’

Yemi slikte opnieuw. Hij vond het altijd moeilijk om zijn kleine broer en zus iets te weigeren. Daar waren ze veel te lief voor. Yaro en Malaika wisten dat ook, dus keken ze zo lief mogelijk naar hun grote broer.

Yemi aarzelde even, maar hun smekende ogen overtuigden hem. ‘Oké, het is goed. We zullen het doen,’ zei hij. Yemi had deze woorden nog maar uitgesproken of hij had er al spijt van. Hij wou helemaal niet in het spookhuis gaan, maar het was te laat. Malaika en Yaro waren door het dollen heen. Meteen renden ze naar de kassa. Met een zucht volgde Yemi hen.

‘Dit zijn jullie kaartjes,’ zei de man achter de kassa. ‘Jullie kunnen meteen plaatsnemen in het karretje.’ Hij wees naar een van de gamele wagentjes die klaarstonden om te vertrekken. ‘Gelieve erin te blijven zitten tijdens de rit. En niets aanraken!’ Hij keek daarbij streng van Yemi naar Yaro en Malaika.

‘Neen neen,’ reageerde Yemi kleintjes. Hij nam de kaartjes aan en de drie gingen in het voorste karretje zitten. Yaro en Malaika wachtten vol ongeduld op het vertrek. Yemi keek in de zwarte holte waarin hun karretje straks zou verdwijnen. Het was de bek van een monster. Grote, groene tanden hingen dreigend boven Yemi.

‘Jullie zijn toch zeker?’ vroeg Yemi voorzichtig. Zijn stem klonk bibberig.

‘Ja!’ riepen zowel Yaro als Malaika enthousiast. Ze konden niet wachten om te vertrekken. ‘Jammer...’ fluisterde Yemi stil tegen zichzelf. Met een plotse schok vertrok het karretje. Yemi slaakte een luide gil. Hij probeerde nog te doen alsof het een gil van enthousiasme was. ‘WHOEHOOEEE!’ riep hij, maar het klonk niet overtuigd. Met een klein hartje verdween Yemi in de keel van het monster, het duister in.

De rit door het spookhuis was de hel! Bij elk skelet dat uit het plafond kwam gevallen, schreeuwde Yemi zich de longen uit het lijf. Bij elke vampier of heks die hen deed schrikken, gilde Yemi nog luider dan ervoor. Yaro en Malaika kwamen niet meer bij van het lachen. Ze vonden het hilarisch om hun broer zo luid te zien gillen. Toen hun wagentje eindelijk weer uit het spookhuis was gerold, hadden Yaro en Malaika lachend voorgesteld om nog eens te gaan. Dat zag Yemi niet zitten. Lijkbleek schudde hij zijn hoofd terwijl hij het angstzweet van zijn hoofd veegde. ‘Ik stel voor dat we gewoon naar huis gaan,’ had hij stilletjes gefluisterd. ‘Het is wel genoeg geweest zo...’

‘En hoe was het op de kermis?’ vroeg Yemi’s mama, Imani. Ze zat geconcentreerd aan de keukentafel, gebogen over een berg papieren en partituren.

‘Megaleuk!’ kirde Malaika dolgelukkig.

‘We zijn in het spookhuis geweest,’ vertelde Yaro enthousiast.

‘En we hebben deze knuffel gewonnen met het eendjes vissen!’ ging Malaika verder.

‘Wow! Yemi heeft jullie duidelijk goed verwend,’ knipoogde ze lief. Ze keek dankbaar naar Yemi, maar die zat met zijn gedachten ergens anders.

Hij had zijn gsm vast en keek naar het filmpje dat hij daarnet naar de groep had gestuurd. Hij zag dat het bericht bij iedereen was aangekomen. Maar er had nog niemand geantwoord.

Yemi zuchtte diep. Dat was al de hele vakantie zo... Hij had zijn vrienden nog niet veel gezien of gehoord. Maria was de hele tijd bezig met een van haar duizenden studentenjobs. Yemi kon zelfs niet meer bijhouden wat ze allemaal deed. Ze werkte in een ijssalon, lette op de honden van mensen die op reis waren... Ze had zelfs de toiletten in een autofabriek gekuist. Daar was ze na twee dagen wel mee gestopt, die toiletten waren echt te vuil! Maar binnen de dag had Maria al een andere vakantiejob gevonden. Yemi begreep niet hoe ze het deed.

Maar ook Caro en Vince hoorde Yemi niet. Die twee tortelduifjes hadden duidelijk genoeg aan elkaar en vergaten de rest van de wereld. En zelfs Camille antwoordde maar af en toe op zijn berichten. Yemi baalde. Het was niet dat hij niets te doen had. Verre van zelfs. Zijn vakantie was ook goed gevuld. Elke dag had hij wel iets te doen. Maar toch had hij graag af en toe zijn vrienden gezien. Was er maar een manier om dat te regelen...

'Yemi?' klonk de stem van zijn mama. Yemi schrok op uit zijn gedachten en stak snel zijn gsm weg. 'Ja?' vroeg hij lief.

'Bedankt dat je met Yaro en Malaika naar de kermis bent gegaan,' zei zijn mama met een brede en lieve glimlach.

'Dat is niets,' antwoordde Yemi. 'Met veel plezier!'

'Normaal zou ik zijn meegegaan,' ging zijn mama verder. 'Maar ik heb mijn handen vol met de musicalrepetities die maandag beginnen.' Ze keek met lichte wanhoop naar haar papieren.

'Komt alles in orde?' vroeg Yemi benieuwd.

Zoals elke zomervakantie maakte zijn mama samen met andere leden van haar koor een musical. Dan repeteerden ze twee weken intensief en daarna mocht iedereen komen kijken naar het resultaat! Elk jaar opnieuw slaagde zijn mama erin om op die korte periode een meesterwerk af te leveren. Yemi was er zeker van dat het dit jaar weer zo zou zijn. Maar Imani dacht daar anders over. 'Ik hoop maar dat alles goed komt,' gaf ze eerlijk toe. 'Ik heb nog steeds twee mensen nodig om ons uit de nood te helpen. De twee jobstudenten die ons elk jaar bijstaan, kunnen deze zomer niet. Waar ga ik op zo'n korte tijd nog twee helpers vinden?'

Yemi kreeg plots een geniaal idee. 'Ik weet waar je die gaat vinden!' zei hij enthousiast.

Imani keek haar zoon vragend aan. 'Hoe bedoel je?'

Yemi sprong theatraal in de lucht en spreidde zijn armen: 'Tadaaaa!' 'Wil jij helpen?' vroeg Imani verbaasd.

'Ja! Ik zou de komende twee weken toch gewoon in dat restaurant werken. Dan kan ik beter jou uit de nood helpen! Dat is veel leuker.' Imani keek haar zoon met een tedere glimlach aan. 'Dat is heel lief van je. Maar als ik goed kan tellen, zie ik hier maar één iemand staan. Ik weet dat jouw enthousiasme voor twee telt maar denk toch dat het fijner is als er twee mensen zijn om te helpen. Alleen is het te veel werk.'

Maar Yemi stelde zijn mama meteen gerust. Daar had hij ook al een oplossing voor...

HOOFDSTUK 2

‘Excuseer meneer, heeft u eventueel tijd om...?’

Maria maakte haar zin niet af. De man die ze net had proberen aanspreken, negeerde haar en liep verder zonder zelfs maar naar Maria te kijken. ‘Niet dan...’ mompelde Maria zuchtend.

Maria stond op een groot plein midden in de stad. Ze droeg een felrood T-shirt met daarop een naamkaartje gespeld. Naast haar stond een hoge tafel en wapperde een grote vlag. Op die vlag stond het logo van een merk van hondenbrokken. In haar handen had Maria een hele stapel papieren. Het waren enquêtes over natte hondenbrokken. Het was Maria’s job om die te laten invullen door voorbijgangers, maar bijna niemand had tijd of zin.

‘Excuseer mevrouw,’ probeerde Maria opnieuw iemand aan te spreken. De vrouw keek Maria met een glimlach aan. ‘Sorry, ik heb echt geen tijd,’ zei ze gehaast.

‘Maar het duurt echt niet lang,’ probeerde Maria de vrouw te overtuigen. ‘Het zijn gewoon een paar vragen over natte hondenbrokken.’

De vrouw keek haar vreemd aan. ‘Natte hondenbrokken?’

‘Inderdaad,’ bevestigde Maria knikkend. ‘Veel beter voor de spijsvertering van de hond,’ voegde ze toe als een echte verkoopster. ‘Sorry, ik heb geen hond,’ zei de vrouw en ze liep verder. ‘Weer niet,’ zuchtte Maria. De moed zonk haar in de schoenen. Ze stond hier al meer dan vier uur en in al die tijd hadden nog maar vijf mensen de enquête ingevuld. En daar was zij zelf één van! Ze wierp een blik op de stapel formulieren die nog moesten ingevuld worden. Het waren er minstens vijftig. En Maria moest die allemaal laten invullen tegen de avond. Als dat maar zou lukken... Plots zag Maria uit haar ooghoek een hondje over het plein trippelen. En aan de hond hing een baasje. Maria toverde een grote glimlach op haar gezicht en stapte op de man af. Als er iemand een mening over natte hondenbrokken had, dan zou het toch deze man zijn. ‘Beste meneer,’ begon Maria zo enthousiast mogelijk. ‘Heeft u misschien even tijd om uw mening te geven over natte hondenbrokken?’ Ze keek de man hoopvol aan. De man gunde haar geen blik. Hij keek star naar de straatstenen en probeerde geen oogcontact met Maria te maken. ‘Het duurt echt niet lang,’ probeerde Maria aan te dringen terwijl ze met de man meeliep. ‘En uw hondje moet toch eten? Ik ben er zeker van dat hij voorkeuren heeft!’ Weer kwam er geen reactie. Met een zucht gaf Maria het op. ‘Nog een prettige dag verder,’ zei ze teleurgesteld en liet de oude man met zijn hond verder lopen. Hoe zou ze ooit al die formulieren ingevuld krijgen. Dit zou nog uren duren. Neen, dagen! Wie wil er nu ook een enquête over natte hondenbrokken invullen, dacht Maria geërgerd. Hondenbrokken moeten droog zijn. Toch niet nat?

‘Ik wil anders wel zo’n enquête invullen!’ hoorde ze plots iemand zeggen. Maria draaide zich verbaasd om. Die stem herkende ze! ‘Yemi!’ riep ze blij uit en ze gaf haar beste vriend een knuffel. Ze kneep Yemi bijna plat. ‘Het gaat vlot precies,’ lachte Yemi toen Maria hem had losgelaten. Maria keek Yemi fronsend aan. ‘Vlot? Het is een ramp! Dit is nog erger dan de toiletten kuisen in die autofabriek!’ Ze gaf Yemi een van de formulieren en een balpen. ‘Wil jij ze anders allemaal invullen?’ ‘Als dat mag,’ lachte Yemi en hij maakte zich klaar om te beginnen schrijven. Maria keek bedrukt. ‘Neen, helaas niet,’ zuchtte ze. ‘Anders had ik ze al lang allemaal zelf ingevuld. Vul er maar gewoon eentje in. Ik moet er op een of andere manier voor zorgen dat de rest ook snel ingevuld raakt.’ Ze keek Yemi vragend aan. ‘Hoe wist jij trouwens dat ik hier was? Ik had je toch nog niet verteld dat dit mijn nieuwe studentenjob was.’ ‘Ik heb naar je mama gebeld,’ gaf Yemi toe terwijl hij de enquête snel invulde. ‘Zij vertelde me dat ik je vandaag hier kon vinden. En ik kom blijkbaar geen seconde te laat!’ Hij beantwoordde de laatste vragen van de enquête en gaf het formulier terug aan Maria. ‘Ziezo!’ ‘Hoe bedoel je?’ vroeg Maria benieuwd. Ondertussen stak ze het formulier weg. ‘Ik heb misschien wel de oplossing,’ grinnikte Yemi geheimzinnig. Maria keek haar beste vriend niet-begrijpend aan. ‘Hoezo? Heb je misschien ergens een hele bus toeristen die al deze formulieren gaan invullen?’ Yemi schudde zijn hoofd. ‘Het is veel beter.’ ‘Veel beter? Dat lijkt me sterk,’ zei Maria. ‘Maar kom op, vertel!’ ‘Wat dacht je van... een musical!’

Maria keek Yemi niet-begrijpend aan. ‘Een musical? Hoe gaat dat ervoor zorgen dat de enquêtes sneller ingevuld raken? Moet ik de mensen al zingend en dansend aanspreken?’

‘Neen!’ lachte Yemi. ‘Dat bedoel ik niet! Mijn mama maakt elke zomer met het koor een musical,’ legde Yemi uit. ‘En wij kunnen daar helpen!’

Maria begon luid te lachen. ‘No way, José! Ik ga niet op een podium staan,’ zei ze vastbesloten.

‘Neen, niet op een podium!’ verduidelijkte Yemi zich. ‘Dat zou ik zelf ook niet willen. Het is om er te helpen.’

‘Oh,’ zei Maria. Dat veranderde de zaak natuurlijk. Ze leek te twijfelen en keek Yemi bedenkelijk aan. Het klonk in elk geval veel beter dan dit verschrikkelijke jobje. Maar met dit ellendige werk verdiende ze wel wat geld.

Het was alsof Yemi haar gedachten kon lezen. ‘En het is betaald,’ voegde hij er met een brede glimlach aan toe.

‘Echt?’ zei Maria verbaasd.

Yemi knikte. ‘Normaal zijn er andere jobstudenten die dat doen, maar die kunnen dit jaar niet. Dus ik dacht: misschien kunnen wij dat samen doen? Dat zou toch leuk zijn? Het is ook echt fijn om te doen. En het is ook gewoon hier, in de stad! En...’

Yemi had nog een hele reeks redenen bedacht om Maria te overtuigen maar ze onderbrak hem midden in zijn zin. Betaald worden om met haar beste vriend op te trekken? Maria was meteen verkocht.

‘Natuurlijk wil ik dat!’ lachte Maria. ‘Alles beter dan dit verschrikkelijke werk!’ Ze voegde meteen de daad bij het woord en propte de niet-ingevulde formulieren in de dichtstbijzijnde vuilbak. ‘Zo!’ zei ze opgelucht.

Yemi grijnsde breed. Hij keek al uit naar de geweldige twee weken die hij tegemoet ging.

HOOFDSTUK 3

Het was nog vroeg toen Yemi samen met zijn mama zat te ontbijten. De keuken baadde in de warme ochtendzon en door het open raam klonk het vrolijke gefluit van vogels. Yemi had echter geen tijd om te genieten van deze mooie ochtend. Hij at zo snel als hij kon zijn cornflakes op. Vandaag was de eerste dag van de repetities en hij had met Maria afgesproken dat ze samen zouden fietsen.

Hij wierp snel een blik op de klok die boven de deur hing. Lap, het was tijd om te vertrekken! Nog voor de laatste hap was doorgeslikt, stond hij recht en grabbelde hij zijn spullen bij elkaar. Imani keek vreemd op. 'Vertrek je nu al? We hebben nog genoeg tijd hoor. Je kan met mij meerijden,' zei ze.

Yemi schudde zijn hoofd. 'Ihm humbf mef Mafiaf awgemfrokbebnmf...' begon hij met zijn mond vol cornflakes.

'Yemi...' onderbrak zijn mama hem. 'Niet praten met je mond vol.' Yemi slikte de laatste hap snel door. 'Maria is op mij aan het wachten,' zei hij snel. 'Ik zie je daar wel!' Hij gooide zijn rugzak over zijn schouder en liep naar buiten.

Yemi was gelukkig net op tijd. Maria kwam net aangefietst toen Yemi aankwam op hun ontmoetingsplek. Hij zwaaide enthousiast toen hij haar zag.

‘Goedemorgen!’ reageerde Maria even enthousiast. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Wees maar zeker!’ antwoordde Yemi. ‘Ik heb er enorm veel zin in!’ ‘Ik ook,’ gaf Maria toe. ‘Ik ben zo benieuwd wat we gaan moeten doen,’ zei ze terwijl ze samen naar het koorgebouw fietsten waar de repetities plaatsvonden.

‘Heeft je mama niets gezegd?’ vroeg Maria ondertussen nieuwsgierig aan Yemi.

Yemi schudde zijn hoofd. ‘Geen woord. Telkens ik ernaar vroeg, reageerde ze afwezig. Begrijpelijk ook, ze moest de tekst voor de musical nog afwerken!’

Ondertussen kwamen Yemi en Maria aan bij het koorgebouw.

Normaal repeteerde hier het koor waar Yemi vroeger ook nog bij had gezongen. De komende twee weken was dit echter de plek waar meer dan veertig jongeren een musical zouden inoefenen.

Het was te merken dat de repetities vandaag startten. Van overal stroomden de jongeren toe. De meesten kwamen te voet of met de fiets en de jongste kinderen werden afgezet door hun ouders.

Het was een bonte mix van alle leeftijden door elkaar, van zes- tot zestienjarigen. Sommigen begroetten elkaar alsof ze elkaar al jaren kenden en na lange tijd terugzagen, anderen stonden wat onwennig te kijken. Die doen vast voor de eerste keer mee aan de musical, vermoedde Yemi. Hij herkende hier en daar ook een gezicht van vroeger, toen hij zelf nog bij het koor zat.

Yemi en Maria maakten hun fietsen vast en volgden de groep het gebouw in. Iedereen was uitgelaten en Yemi ging op in het enthousiasme van de groep. Wat had hij zin om erin te vliegen!

Samen liepen ze de grote zaal in. De grote, hoge ruimte was helemaal leeg. Tegen de muren waren stoelen en tafels op torens gestapeld. Over de hele ruimte verspreid stonden of zaten jongeren. Ze waren druk aan het praten. Iedereen stelde dezelfde vraag: ‘Welke musical zouden we dit jaar spelen?’

‘Jij weet dat waarschijnlijk al,’ knipoogde Maria naar Yemi terwijl ze tegen een muur van de grote zaal gingen zitten. Maar Yemi schudde zijn hoofd. ‘Ik heb geen flauw idee,’ gaf hij eerlijk toe. ‘Dat moet altijd strikt geheim blijven tot de repetities beginnen.’

‘Cool,’ reageerde Maria. ‘Ik ben wel benieuwd wat het gaat worden. Misschien Cats, met al die katten. Of Wicked, met die heksen!’

‘Wel, je gaat het snel te weten komen,’ merkte Yemi op en wees naar zijn mama die met een andere vrouw en een man de zaal binnenkwam. Het geroezemoes stierf meteen weg. Iedereen keek het trio in spanning aan. Imani glimlachte breed en sprak de groep toe.

‘Goedemorgen iedereen!’ zei ze enthousiast. ‘Hebben jullie er zin in?’ ‘Ja!’ weerklonk het nog enthousiaster vanuit de menigte.

‘Dat hoor ik graag,’ lachte Imani. ‘Het beloven twee pittige weken te worden, want dit jaar hebben we voor een serieuze uitdaging gekozen.’ Daarbij wees ze naar de vrouw en man die naast haar stonden. ‘De musical die we dit jaar gaan spelen, is...’ Imani pauzeerde even om het extra spannend te maken. ‘Romeo en Julia!’

Enthousiaste kreten klonk uit de groep. Hier en daar werd er zelfs geapplaudisseerd. Meteen werd er onderling gefluisterd. Op ieders lippen brandde immers dezelfde vraag: wie zou Romeo spelen? En wie Julia?